Nr. 219. Warszawa, Czwartek 27 Września 1923 roku. Rok VI.

PRENUMERATA.
Miesięcznie:
Z odnoszeniem lub przesyłką 120.000 Mk.
Za granicą . 200.000 „
Numer pojedyńczy 5.000 Mk.
Konto pocztowe czekowe Nr. 730.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA.
Cena za wiersz drobnego pisma (nonp.) po tekście 7.000 Mk.
Tabelaryczne i cyfrowe 11.000 Mk., zagraniczne o 100% droższe.
Kolumna 6 łamów.
Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

Redakcja i Administracja: Miodowa № 22. Redaktor naczelny przyjmuje od 12—2 pp. Redakcja otwarta od 9—3 pp. Tel. red. 44-05. Tel. adm. 44-50.
Kasa czynna od g. 8 i pół do 12-ej.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych.

Poz. 286. Instrukcja Ministra Reform Rolnych z dn. 4 września 1923 r., wydana w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz z Ministrem Skarbu w przedmiocie ustalenia ceny sprzedażnej poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych i rozrachunku z ich nabywcami.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 września 1923 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie norm szacunkowych zwierząt domowych dla wymiaru podatku procentowego. (Przedruk z Dz. Ust. R. P. z d. 14 września 1923 r., Nr. 91, poz. 716).

WYSZEDŁ Z DRUKU Nr. 94 „DZIENNIKA USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ" Z DN. 26 WRZEŚNIA 1923 ., ZAWIERAJĄCY TREŚĆ NASTĘPUJĄCĄ:

746. Ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym.

747. Ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

748. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1923 r. w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej.

749. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 28-go maja 1923 r. w przedmiocie siedziby oraz organizacji Sądów Rozjemczych dla Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie.

750. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 września 1923 r. w przedmiocie wprowadzenia na obszar Spisza i Orawy rozporządzeń do ustawy o rybołówstwie.

751. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 29 sierpnia 1923 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Sprawiedliwości w sprawie zmiany taksy za badanie żywności i przedmiotów użytku w Państwowych Zakładach badania żywności i przedmiotów użytku.

752. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 18 września 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej. (Prace przy recepturze).

753. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 września 1923 r. o zmianach taryfy osobowej i bagażowej, obowiązującej na polskich kolejach państwowych.

754. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 września 1923 r., o zmianie taryfy osobowej i bagażowej na waskotorowych kolejach państwowych oraz prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwowym, położonych w obrębie Dyrekcji kolei państwowych w Warszawie, Radomiu, Wilnie i we Lwowie.

755. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 września 1923 r., o podwyżce taryfy osobowej na normalnotorowej kolei podjazdowej Warszawa Gdańska—Młociny.

756. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 września 1923 r., w sprawie tymczasowego ruchu osobowego na linji Kutno—Strzałków.

757. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 21 września 1923 r., o rozciągnięciu na przewozy kolejami wązkotorowemi zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

758. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 21 września 1923 r., o podwyższeniu opłat przewozowych i postojowych na budujących się linjach Kutno—Płock i Kutno—Zgierz.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

286.

INSTRUKCJA

Ministra Reform Rolnych

z dn. 4 września 1923 r.

wydana w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz z Ministrem Skarbu w przedmiocie ustalenia ceny sprzedażnej poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych i rozrachunku z ich nabywcami.

Na podstawie art. 30 ustawy z dn. 15 lipca 1920 r., o wykonaniu reformy rolnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 462) zarządza się co następuje:

I. Szacunek.

§ 1.

Ceny sprzedażne poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych, odprzedawanych przez urzędy ziemskie, ustalają właściwe okręgowe urzędy ziemskie w myśl przepisów niniejszej instrukcji, a to w ctn. metr. żyta z przeliczeniem przy rozrachunku na marki polskie, według kursu podawanego przez Ministra Reform Rolnych, a ustalanego na zasadzie przeciętnych giełdowych cen żyta.

§ 2.

Cenę sprzedażną poszczególnych gospodarstw i parcel stanowią:

a) wartość gruntów (użytków),
b) wartość zabudowań,
c) wartość drzewostanów,
d) wartość gruntów, zajętych pod drogi i rowy, oraz pozostawionych na wspólny użytek, jak glinianek, żwirówek i t. p.,
e) wartość zasiewów,
f) koszty wszelkiego rodzaju inwestycji i urządzeń gospodarczych.

Wycenianie gruntów.

§ 3.

Wartość gruntów rolniczych uzależnioną jest od położenia i gatunku gleby.

§ 4.

Pod względem cenności użytków rolnych obszar Rzeczypospolitej dzieli się na cztery strefy:

I. Strefa pierwsza obejmuje:

województwo krakowskie; powiaty: Błonie, Grójec i Sochaczew woj. warszawskiego, powiaty: Będzin, Częstochowa, Miechów, Opatów, Pińczów, Sandomierz, Stopnica — woj. kieleckiego, powiaty: Kolbuszowa, Łańcut, Nisko, Rzeszów, Tarnobrzeg, Przeworsk — woj. lwowskiego.

II. Strefa druga obejmuje:

województwa: łódzkie, poznańskie, tarnopolskie, stanisławowskie, powiaty: Gostynin, Kutno, Łowicz, Mińsk Mazowiecki, Nieszawa, Płock, Pułtusk, Płońsk, Radzymin, Rawa, Skierniewice, Warszawa, Włocławek woj. warszawskiego, powiaty: Jędrzejów, Kielce, Olkusz, Iłża, Końskie, Kozienice, Opoczno, Radom, Włoszczowa — woj. kieleckiego, powiaty: Garwolin, Puławy, Lublin, Krasnystaw, Janów i Zamość — woj. lubelskiego, powiaty: Bóbrka, Brzezowa, Cieszanów, Dobromil, Drohobycz, Gródek Jagielloński, Jarosław, Jaworów, Krosno, Lisko, Lwów, Mościska, Przemyśl, Rawa Ruska, Rudki, Sambor, Sanok, Sokal, Stary Sambor, Strzyżew — województwa lwowskiego.

III. Strefa trzecia obejmuje:

województwa: białostockie, pomorskie, wołyńskie, nowogródzkie, okręg administracyjny Wileński, powiaty: Biała Podlaska, Biłgoraj, Chełm, Hrubieszów, Konstantynów, Lubartów, Łuków, Radzyń, Siedlce, Sokołów, Tomaszów, Węgrów, Włodawa — województwa lubelskiego; powiaty: Ciechanów, Lipno, Maków, Mława, Przasnysz, Rypin, Sierpc — województwa warszawskiego, pow.: Brześć Nadbużański województwa poleskiego.

IV. Strefa czwarta obejmuje:

województwo poleskie bez powiatu Brześć Nadbużański.

§ 5.

1. Wartość szacunkowa 1 ha gruntów ornych trzeciej klasy, wraz z kosztami parcelacyjnemi i pomiarowemi ustala się:

a) dla strefy pierwszej na 25 ctn. metryczn. żyta;
b) dla strefy drugiej na 23 ctn. metryczn. żyta;
c) dla strefy trzeciej na 20 ctn. metryczn. żyta;
d) dla strefy czwartej na 18 ctn. metryczn. żyta.

2. Wartość użytków rolnych klas ustala się według wzajemnego stosunku ich wartości rolniczo użytkowej określonego w § 7, biorąc za podstawę ustalony w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu szacunek dla klasy trzeciej w poszczególnych strefach.

3. Wartość szacunkowa gruntów, położonych w odległości 4 klm. od strefy miast o zaludnieniu 15 do 25 tysięcy podwyższa się o 5%, wartość szacunkowa gruntów w odległości od miast o zaludnieniu 25 do 50 tysięcy do 3 klm. podwyższa się o 10%, w odległości od 3 do 5 klm. o 5%; wartość szacunkowa gruntów w odległości od miast o zaludnieniu 50—100 tysięcy do 5 klm. podwyższa się do 15%, w odległości od 5 do 8 klm. podwyższa się o 10%, w odległości od 8 do 10 klm. o 5%; wartość szacunkowa gruntów w odległości od miast o zaludnieniu ponad 100 tysięcy do 5 klm., podwyższa się o 25%, w odległości od 5 do 10 klm. o 15%, w odległości od 10 do 13 klm. 10%, wreszcie w odległości od 13 do 15 klm. podwyższa się o 5%.

Klasyfikacja gruntów.

§ 6.

1. Dla celów klasyfikacyjnych, jako użytki rolne ustala się:

a) grunty orne,
b) łąki,
c) torfy,
d) wody.

Grunty poleśne pod lasami, sadami lub specjalnymi użytkami, o ile chodzi o ustalenie klas tych gruntów, jako takich, klasyfikuje się według zasad i systemu klasyfikacyjnego, ustalonego dla gruntów ornych.

Wszelkie pastwiska nadające się do zamiany na grunta orne lub łąki, winny być traktowane i klasyfikowane bądź jako grunty orne, bądź to jako łąki.

Do poszczególnych klas gruntów ornych, względnie łąk, zaliczone będą pastwiska najbardziej zbliżone co do swej wartości do gruntów ornych, względnie łąk.

Grunta zmeljorowane będą zaliczone do odpowiednich wyższych klas zależnie od podniesienia ich wartości wskutek meljoracji.

2. Klasyfikacja gruntów ornych i łąk przeprowadza się stosownie do klasyfikacji katastralnej, obowiązującej w województwach: pomorskiem, poznańskiem, krakowskiem, lwowskiem, tarnopolskiem i stanisławowskiem, oraz stosownie do klasyfikacji przeprowadzanej na zasadzie instrukcji tymczasowej klasyfikacyjnej dla urzędów ziemskich (Okólnik—Dz. Urz. G. U. Z. Nr. 138 z dn. 15.V 1920 r.), obowiązującej na pozostałych obszarach Rzeczypospolitej, a mianowicie grunta orne dzielą się na osiem klas, łąki na pięć klas, przyczem

łąki I i II klasy katastralne liczone będą jako łąki kl. I,

zaś łąki III i IV klasy katastralne liczone będą jako łąki kl. II,

łąki V klasy katastralne liczone będą jako łąki kl. III,

łąki VI i VII klasy katastralne liczone będą jako łąki kl. IV,

łąki VIII klasy katastralne liczone będą jako łąki kl. V.

3. Istniejące pokłady torfowe, o ile możliwe jest ich odwodnienie a grubością swą nie przekraczają 50 cm. mogą spowodować podwyższenie szacunku danego użytku w granicach do 25%.

Grubsze pokłady torfu, o ile odpowiadają innym warunkom, wymienionym wyżej, winny być szacowane odrębnie, przyczem wartość każdego metra pokładu torfu średniej jakości równoważna jest wartości gruntów ornych klasy II na tym samym obszarze.

Torf lepszej lub gorszej jakości od przeciętnej średniej (porównawczej z II kl. ziemi ornej) należy szacować odpowiednio wyżej lub niżej w granicach do 25%.

Przy badaniu torfu i zaliczaniu go do gorszej, średniej lub lepszej jakości — należy brać pod uwagę możliwość jego odwodnienia, stopień rozłożenia, oraz wartość opałową.

4. Wodozbiory naturalne dowolnie nie ususzalne i nie posiadające po temu warunków dzielą się na 3 klasy:

Do wodozbiorów I klasy zalicza się wody, posiadające w rodzimej maturalnej glebie dna glinę, ił, gliny marglowate, piaski gliniaste, na których terenie opadowym (względnie na terenie otaczającym strumienie lub rzeki, zasilające dany wodozbiór) — przeważają grunta klasy I, II, III.

Do wodozbiorów II klasy zalicza się wody, posiadające w dnie glebę piaszczystą lub torf, na których terenie opadowym przeważają gleby IV, V, i VI klasy.

Do wodozbiorów III klasy zalicza się wody płytkie i zarośnięte w ¾ chwastami wodnemi, oraz wody o ubogim dopływie, skutkiem czego wysychają w ciągu lata poniżej ¾ swej powierzchni lub w niektóre lata zupełnie — jak również wszystkie inne wody, które z jakichkolwiekbądź względów nie nadają się do zarybienia.

§ 7.

Wzajemny stosunek wartości rolniczo-użytkowej gruntów poszczególnych klas jest następujący:

Wartość jednego ha. gruntów ornych pierwszej klasy równoważną jest:

wartości 1½ hektara gruntów ornych klasy II,
wartości 2 hektarów gruntów ornych klasy III,
wartości 3 hektarów gruntów ornych klasy IV,
wartości 4 hektarów gruntów ornych klasy V,
wartości 8 hektarów gruntów ornych klasy VI,
wartości 10 hektarów gruntów ornych klasy VII,
wartości 25 hektarów gruntów ornych klasy VIII,
wartości ¾ hektara łąk klasy I,
wartości 1 hektara łąk klasy II,
wartości 2 hektarów łąk klasy III,
wartości 4 hektarów łąk klasy IV,
wartości 8 hektarów łąk klasy V;
wartości 8 hektarów wód klasy I,
wartości 20 hektarów wód klasy II,
wartości 50 hektarów wód klasy III,

Wycenianie budynków.

§ 8.

Wartość zwykłych budynków gospodarczych w poszczególnych gospodarstwach uzależnia się od:

1) kategorji budynków,
2) stopnia ich wystarczalności dla danego gospodarstwa,
3) stopnia ich zniszczenia.

Wartość budynków (kompletne budynki) stanowiących komplet zabudowań gospodarczych, a należących do kategorji budynków murowanych, krytych ogniotrwale, w dobrym stanie, określa się na 75% wartości gruntów ornych danego gospodarstwa przy zaliczeniu wszystkich gruntów bez względu na faktyczny stan rzeczy do klasy III, względnie IV ornych gruntów, a to w zależności od tego, czy w danem gospodarstwie przeważają grunta pierwszych trzech klas, czy też IV—VIII i obliczonych zgodnie z § 5 niniejszej instrukcji.

Wartość budynków, stanowiących komplet zabudowań gospodarczych, a należących do kategorji budynków glinobitych, krytych słomą i będących w dobrym stanie, określa się na 25% wartości gruntów ornych, obliczonych jak wyżej.

Wartość budynków innych kategorji, jak również budynków należących do różnych kategorji w zależności od rodzaju materjału budowlanego, od rodzaju pokrycia, jak również od przewagi budynków pewnej kategorji, oblicza się w granicach wyżej oznaczonych, to jest od 75 do 25% wartości gruntów ornych.

Gdy budynki nie stanowią kompletu zabudowań gospodarczych lub wymagają remontu — szacunek budynków należy odpowiednio obniżyć.

Wartość budynków przeznaczonych do przeniesienia lub rozbiórki określa się wartością otrzymanego materjału po potrąceniu kosztów rozbiórki.

W wypadku, gdy zabudowania stanowią pewien nadmiar w stosunku do istotnych pod względem zabudowania potrzeb gospodarczych w danym objekcie (osadzie, kolonji i t. p.) i nadmierne budynki nie mogą być lub nie powinny ze względu celowości przeznaczone na rozbiórkę lub przeniesienia, należy budynki oszacować ponad normy wskazane w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu, a to według ich istotnej wartości. Również według istotnej wartości winny być oszacowane budynki przeznaczone na specjalne cele gospodarcze, jak gorzelnie, cukrownie itp.

§ 9.

Cena sprzedażna parcel gruntowych może być obniżona w granicach do 15% ustalonej wartości jeżeli:

1) figura gospodarstwa jest niedogodna, a zwłaszcza gdy poszczególne użytki wycięte są w oddzielnych parcelach,
2) jeżeli w skład gospodarstwa wchodzą odłogi, grunta poleśne i t. p.,
3) przewaga użytków klas niższych i obecność nieużytków,
4) rzeźba terenu, równiny, doły, większe pagórki i t. p.,
5) inne względy gospodarcze dostatecznie uzasadnione, jak trudność dostępu do wody, obowiązki utrzymania w porządku urządzeń meljoracyjnych, ciążące na danej parceli i t. p.

§ 10.

Cena sprzedażna parcel dodatkowych podniesiona będzie o 10 do 20% ceny ustalonej, a to w zależności od położenia parceli dodatkowej względem gospodarstwa posiadanego przez nabywcę.

§ 11.

Nadto, do ceny sprzedaży poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych należy doliczyć wartość:

1) gruntów zajętych pod drogi i rowy przydrożne, oraz
2) gruntów pozostawionych na wspólny użytek gospodarczy, jak glinianek, żwirowisk i t. p., wreszcie wartość
3) użytków, placów i zabudowań pozostawionych na cele użyteczności publicznej (na cele gminne i kulturalno-oświatowe), a to w stosunku proporcjonalnym do wartości poszczególnych parcel gruntowych.

Wycenianie drzewostanów oraz innych czynników gospodarczych.

§ 12.

Przy szacunku drzewostanów leśnych należy ustalić ilość materjałów drzewnych w metrach sześciennych i oszacować według ceny stwierdzonej wiarogodnymi dokumentami, dotyczącymi tranzakcji na materjały analogicznej jakości i gatunku w okolicy, jakie miały miejsce w ostatnim miesiącu, z potrąceniem jednak kosztów zużytej robocizny i innych kosztów handlowych, zawartych w cenach rynkowych, a następnie przeliczyć na cent. żyta.

Przy obliczaniu wartości zasiewów, należy wziąć pod uwagę wartość uprawy i nasienia.

Wartość uprawy ustala się na 250 kilogr. żyta za uprawę jednego ha roli, przy I—IV kl. gruntów i 150 klg. przy V—VIII kl. gruntów. Wartość nasienia winna być zwracana według norm praktykowanych w danej okolicy wysiewu i w zależności od rodzaju wysianego nasienia. Należność za uprawę i nasienie winna być uregulowana w roku dokonania zbiorów, przyczem winna być ona obliczona według cen rynkowych w dniu spłaty.

Ceny sprzedażne inwentarza żywego i martwego szacuje się według cen rynkowych przeciętnie dla danego czasu i okolicy.

Przepisy ogólne.

§ 13.

Grunta i tereny wyłączone w myśl planu parcelacyjnego z powodów wyłuszczonych w art. 24 ustawy z dnia 15.VII 1920 r., o wykonaniu reformy rolnej, lub z przeznaczeniem na cele przewidziane w art. 25 tejże ustawy do użytku i na potrzeby osadników, okolicznej ludności, bądź Państwa, w szczególności objekty wyłączone na żądanie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub z innego powodu mu przekazywane, mają być wycenione według zasad przyjętych dla szacunku użytków i poszczególnych ich klas ze stanowiska ich wartości rolniczo - użytkowej, narówni z innemi gruntami i przedmiotami gospodarczemi.

Wyjątek stanowią tereny oddawane i sprzedawane na cele przemysłowe, handlowe i t. p., w którym to wypadku grunta należy szacować ze stanowiska ich przeznaczenia, według istotnej specjalnej wartości.

Grunta sprzedawane na cele tworzenia kolonji dla robotników, rzemieślników, urzędników i t. p. mają być oszacowane na zasadach ogólnych, przewidzianych w § od 1 do 13 dla wycenienia gospodarstw i parcel gruntowych.

§ 14.

Gdy ustalenie wartości sprzedażnej poszczególnych objektów gospodarczych, wymaga specjalnej wiedzy zawodowej lub gdy wogóle przy ustalaniu ceny sprzedażnej powstają innego rodzaju wątpliwości szacunkowe, okręgowy urząd ziemski może czy to z własnej inicjatywy, czy też na wniosek miejscowego komisarza ziemskiego zasięgać opinji wiarogodnych rzeczoznawców (np. z pośród fachowych urzędników państwowych starostwa lub województwa: powiatowego taksatora ubezpieczeń państwowych, technika budowlanego, meljoracyjnego, leśnego i t. p.).

§ 15.

Przygotowanie wniosków w przedmiocie ceny sprzedażnej poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych w myśl zasad i przepisów niniejszej instrukcji dokona miejscowy komisarz ziemski przy udziale w miarę potrzeby specjalnego delegata wyznaczonego z pośród pracowników okręgowego urzędu ziemskiego najbardziej uzdolnionych do wycenienia gospodarstw rolnych.

§ 16.

W celu zbadania na gruncie wartości objektów gospodarczych, będących przedmiotem wycenienia, a to w wypadkach, gdy zachodzą wątpliwości, które nie mogą być usunięte na podstawie materjałów, posiadanych przez urzędy ziemskie, winna być powoływana komisja szacunkowa złożona z delegata okręgowego urzędu ziemskiego jako przewodniczącego, zainteresowanego w danym wypadku komisarza ziemskiego oraz z przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z ewentualnem doproszeniem z głosem doradczym właściwych rzeczoznawców.

Komisja decyduje większością głosów, w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego komisji.

§ 17.

Wszelkie obliczenia i czynności, związane z ustaleniem ceny sprzedażnej winny być w sposób systematyzujący ujawnione w specjalnym operacie, sporządzonym przez komisarza ziemskiego i podpisanym przezeń oraz przez delegata okręgowego urzędu ziemskiego, gdy ten w szacunku uczestniczył; w szczególności winien operat zawierać:

1) datę i miejsce dokonanych czynności,
2) imię, nazwisko i stanowisko służbowe komisarza ziemskiego i delegata okręgowego urzędu ziemskiego,
3) podstawę lub sposób wycenienia gospodarstw i parcel gruntowych,
4) ewentualne odrębne opinje wyceniających jako też opinję rzeczoznawców lub powiatowej komisji ziemskiej,
5) wszelkie ustalenia i uzasadnienia oraz wnioski do poszczególnych czynności, jako też
6) ogólny wynik obliczeń, wyrażonych w wykazie cen sprzedażnych poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych.

Do operatu dołącza się nadto w należytej kolejności i formie wszelkie wykazy, zestawienia i dokumenty, pozostające w związku z ustaleniem ceny sprzedażnej.

§ 18.

Ostateczne oznaczenie cen sprzedażnych na podstawie materjału zawartego w operacie i w myśl zasad niniejszej instrukcji dokonywuje wydział urządzeń rolnych okręgowego urzędu ziemskiego w porozumieniu z działem finansowym tegoż urzędu, zatwierdza zaś prezes okręgowego urzędu ziemskiego.

§ 19.

Operat szacunkowy z wykazem ostatecznych cen sprzedażnych poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych według ich numeru, zatwierdzony przez Prezesa O. U. Z. i opatrzony pieczęcią urzędu, winien być dołączony do operatu parcelacyjnego danego majątku lub do akt danej sprawy.

II. Rozrachunek z nabywcami.

§ 20.

Z ustalonej w myśl § 3 — 12, a wyrażonych w ctn. metr. żyta ceny kupna-sprzedaży poszczególnych gospodarstw i parcel gruntowych należy potrącić sumę zadatków i wpłat na poczet tej ceny w różnym czasie wpłaconych przez osadników, jednak z przeliczeniem tych sum na centnary żyta, wartość których w zależności od terminu dokonania wpłaty ustala się według poniższej tabelki w markach polskich:

	1919	1920	1921	1922	1923
Styczeń I		250	1400	7000	70000
Luty II		300	1500	8000	110000
Marzec III		350	1600	9000	120000
Kwiecień IV		375	2000	10000	135000
Maj V		400	3000	12000	135000
Czerwiec VI		400	4000	14000	150000
Lipiec VII		400	5000	16000	280000
Sierpień VIII	60	450	6000	18000	375000
Wrzesień IX	80	500	7000	18000	400000
Październik X	100	600	7200	25000	
Listopad XI	140	800	7400	32000	
Grudzień XII	190	1100	7500	40000	

Natomiast na podstawie tymczasowej instrukcji dla urzędów ziemskich w przedmiocie parcelacji większych posiadłości ziemskich (Dz. Urz. G. U. Z. Nr. 4 z 1920) — art. 74 p. b. dodaje się do pozostałej należności z tytułu ceny kupna-sprzedaży procenty w wysokości czterech od sta rocznie od niewpłaconych części ceny kupna-sprzedaży za czas od wejścia nabywcy gruntów w posiadanie przyznanego gospodarstwa lub działki gruntowej aż do czasu dokonania rozrachunku, a to w myśl umowy o przyrzeczeniu kupna-sprzedaży danego objektu (Dz. Urz. G. U. Z. Nr. 6 1920 r. str. 25 § 5 p. a).

§ 21.

Obliczoną według § 20 cenę sprzedażną nabywca obowiązany jest wpłacić w markach polskich — przy przeliczeniu ctn. żyta na marki według kursu ustalonego w § 1.

Nowonabywcom wpłacającym odrazu całkowitą należność należy zmniejszyć sumę podlegającą wpłacie o 10%, przepisując jednocześnie nań tytuł własności.

O ile nowonabywca nie jest w możności uiścić całkowitej należności, należy udzielić mu kredytu w wysokości przewidzianej w przepisach z dnia 5 sierpnia 1922 r. o udzieleniu osadnikom państwo-

wej pomocy kredytowej („Monitor Polski“ z r. 1922 Nr. 251, Dz. Urz. G. U. Z. r. 1922 Nr. 9), a następnie zawrzeć z nabywcą ostateczny akt kupna-sprzedaży.

§ 22.

Z chwilą wydania tej instrukcji tracą moc poprzednio wydane w tym przedmiocie zarządzenia i instrukcje.

Do czasu innego zarządzenia utrzymują moc obowiązującą wydane przez Centralny Urząd Ziemski w Wilnie przepisy, dotyczące ustalenia ceny sprzedażnej parcel gruntowych.

Minister Reform Rolnych:
(—) *Osiecki.*

Minister Skarbu:
(—) *Kucharski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Gościcki.*

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 7 września 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie norm szacunkowych zwierząt domowych dla wymiaru podatku procentowego.

Na zasadzie art. 1178 Ustawy Lekarskiej (Zb. Praw b. Cesarstwa Rosyjskiego T. XIIIwyd. 1905) w brzmieniu nadanem mu ustawą z dnia 18 listopada 1921 r. w przedmiocie zmiany art. 1178 Ustawy Lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 712) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1922 r. o rozciągnięciu na obszar Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej ustawy z dnia 18 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 541), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące normy szacunkowe zwierząt domowych w celu wymiaru podatku procentowego:

a) za buhaje, woły i krowy — 5.000.000 mk.
(podatek w wysokości 2% wynosi 100.000 mk.),
b) za jałownik od ½ r. do 2 lat — 2.000.000 mk.
(podatek w wysokości 2% wynosi 40.000 mk.),
c) za cielęta do ½ roku — 1.000.000 mk.
(podatek w wysokości 1% wynosi 10.000 mk.),
d) za owce i kozy — 600.000 mk.
(podatek w wysokości 1% wynosi 6.000 mk.),
e) za jagnięta i koźlęta — 200.000 mk.
(podatek w wysokości 1% wynosi 2.000 mk.),
f) za świnie — 4.000.000 mk.,
(podatek w wysokości 2% wynosi 80.000 mk.).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą na obszarze b. zaboru rosyjskiego z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 26 lutego 1923 r., wydane w porozumieniu Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr. 24 poz. 151).

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *J. Gościcki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Szydłowski.*

(Dz. Ust. R. P. z d. 14 września 1923 r., № 91, poz. 716).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W dniu 25 b. m. zakończył rozprawy Mieszany Trybunał Rozjemczy polsko-niemiecki, który zasiadał w Warszawie od 21 września.

Mieszany Trybunał Rozjemczy, utworzony na zasadzie art. 304 Traktatu Wersalskiego pomiędzy Polską i Niemcami, składa się z prezydenta i dwóch sędziów. Prezydentem jest p. Paul Moriand, doktór h. c. uniwersytetu w Strassburgu, dziekan wydziału prawnego uniwersytetu Genewskiego, wybitny znawca prawa rzymskiego i nauki ustawodawstwa porównawczego; p. Moriand zajmuje również stanowisko prezydenta w pięciu innych Mieszanych Trybunałach Rozjemczych, pomiędzy którymi znajduje się Mieszany Trybunał Rozjemczy belgijsko-niemiecki. Sędzią polskim jest p. Jan Namitkiewicz, sędzia Sądu Apelacyjnego i profesor prawa handlowego na Uniwersytecie Warszawskim, autor znanego podręcznika prawa handlowego. Sędzią niemieckim jest p. Franz Scholz, sędzia Najwyższego Sądu Finansowego Rzeszy, autor kilku prac z dziedziny prawa międzynarodowego, a między innymi dzieła: „Privateigentum in Feindesland“.

Trybunałowi podlega Mieszany Sekretarjat, w którego skład wchodzą ze strony niemieckiej p. Walther Uppenkamp, ze strony polskiej p. Stefan Dembiński, który urzędował na rozprawach ostatniej sesji.

Każdy z Rządów reprezentowany jest wobec Trybunału przez swego Agenta Rządu, Rząd Polski przez p. Tadeusza Sobolewskiego, radcę Prokuratorji Generalnej i 2-go delegata R. P. do Komisji Reparacyjnej oraz jego zastępcę, p. Kazimierza Sachockiego, Rząd Niemiecki zaś przez p. Lenharda, tajnego radcę sprawiedliwości i sędziego sądu apelacyjnego w Frankfurcie oraz jego zastępców pp. Schustera i Thiemego.

W dniu 31 lipca 1923 r., przy końcu roku sądowego, zawisło przed Mieszanym Trybunałem Rozjemczym 963 spraw sądowych, o ogólnej wartości sporu 365.881.000 franków złotych.

Z pośród spraw wytoczonych, 122 skierowane były przez obywateli polskich przeciwko Państwu Niemieckiemu o odszkodowanie za rekwizycje, przeprowadzone przez władze niemieckie w b. dzielnicy rosyjskiej o łączną sumę 137.713.000 fr. zł. Państwo Polskie pozwane jest w 826 sprawach o 224.373.000 fr. zł.; pomiędzy niemi było 20 spraw z tytułu likwidacji o 3.214.000 fr. zł. i wstrzymywanie 114 likwidacji, 136 spraw b. dzierżawców domen o 83.640.000 fr. zł. i 668 spraw kolonistów o 37.516.000 fr. zł.

Ostatnia sesja zwołana była w części do Berlina, w części do Warszawy. Wyznaczając rozprawy Trybunału w Polsce, prezydent Moriand przyjął zaproszenie Rządu Polskiego i zadośćuczynił żywemu swojemu życzeniu zwiedzenia Polski, do której po raz pierwszy przyjechał. Sesja poświęcona była rozpatrywaniu szeregu spraw, powstałych na tle umów prywatnych, zawartych pomiędzy stronami polskiemi i niemieckiemi przed wejściem w życie Traktatu Wersalskiego.

Przyszła sesja Trybunału zwołana zostanie w listopadzie do Paryża. Na wokandzie sesji tej znajdzie się szereg spraw zasadniczej wagi, a mianowicie wyżej wymienione sprawy o odszkodowanie za rekwizycje oraz sprawy kolonistów-obywateli niemieckich, roszczących pretensje do Rządu Polskiego. Sesja listopadowa będzie decydującą dla określenia kompetencji Mieszanego Trybunału Rozjemczego, która dotychczas w większości spraw jest sporna i której ostateczne ustalenie przyczyni się do wyjaśnienia rozmiarów zadań, stojących przed powyższą międzynarodową jurysdykcją.

* * *

Konsulat polski w Tryjeście podaje do wiadomości polskich sfer przemysłowo-handlowych, że w swej siedzibie urządza pokaz próbek i wzorów przemysłu polskiego. Na pokaz ten składają się próbki, zebrane w roku 1921/22 przez radcę handlowego poselstwa polskiego w Rzymie, w celu urządzenia muzeum przemysłowego przy Izbie handlowej polsko-włoskiej, oraz pewna liczba okazów, zebranych przez konsulat. Jednakże zbiór ten nie może nawet częściowo zobrazować całokształtu wytwórczości przemysłu polskiego. Wobec tego konsulat zwraca się z prośbą do sfer przemysłowych o nadsyłanie kolekcji próbek towarów, wytwarzanych w przemyśle polskim, w ilości choćby niewielkiej, jak również reklamowych plakatów, cenników i katalogów, pod adresem: Italia, Trieste, Piazza della Borsa 4. Consolato di Polonia. Konsulat ma nadzieję, że apel ten spotka się z należytem zrozumieniem w Polsce ze względu na znaczenie stałego pokazu próbek przy konsulacie i przy Izbie handlowej polsko-włoskiej, która ma być wkrótce otwarta w Tryjeście, dla propagandy naszej wytwórczości.

Z Ministerstwa Skarbu.

Na obszarze administracyjnym Wileńskiej Dyrekcji Ceł uruchomiona została z dniem 28 lipca 1923 r. w Jawniunach (poczta Mejszagoła pow. Wileński) ekspozytura urzędu celnego w Wilnie.

Z Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

W urzędach pocztowych Gąsocin, powiat Ciechanów, i Brześć n. Bugiem 2 (dworzec), powiat Brześć n. Bugiem, zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną.

TELEGRAM DO P. MARSZAŁKA SENATU.

Z powodu katastrofy trzęsienia ziemi, jaka nawiedziła Japonję, P. Marszałek Senatu Trąmpczyński złożył za pośrednictwem sekretarza swego, p. Piaseckiego, w imieniu własnem i Senatu polskiego kondolencję w poselstwie japońskiem.

Dn. 11 b. m. otrzymał P. Marszałek od posła japońskiego w Warszawie pismo następującej treści:

„Panie Marszałku!

Wasza Ekscelencja zechciał złożyć mi wyrazy głębokiego współczucia w imieniu własnem i Senatu polskiego z okazji wiadomości o strasznej katastrofie, jaka nawiedziła Japonję i prosił mnie o przesłanie rządowi japońskiemu szczerej kondolencji od siebie i Senatu polskiego. Rząd mój jest szczerze wzruszony tym dowodem żywej sympatji i poleca mi telegraficznie złożyć Waszej Ekscelencji wyrazy głębokiej wdzięczności. Korzystam z okazji, Panie Marszałku, ażeby ponownie złożyć Waszej Ekscelencji zapewnienia mojego najwyższego poważania“.

(—) **Morikazu Ida.**

Senat Rzeczypospolitej Polskiej.

Posiedzenie trzydzieste pierwsze

z dnia 26 września 1923 r.

Posiedzenie rozpoczęło się o godz. 11 przed poł. Na porządku dziennym były sprawy następujące:

1. Wybór 4-ch członków do Trybunału Stanu.

2. Dalszy ciąg dyskusji nad projektem ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska.

3. Dalszy ciąg dyskusji o projekcie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Dokonano wyboru czterech członków Trybunału Stanu, odrzucając wniosek o odroczenie głosowania. Oddano głosów 30 i wszystkiemi wybrano do Trybunału Stanu pp.: Aleksandra Jackowskiego, prawnika z Warszawy, Władysława Grzędzielskiego — prawnika ze Lwowa, Józefa Englicha — Prezesa Zarządu Banku w Poznaniu, Cezarego Ponikowskiego — prawnika z Warszawy.

Przystąpiono do dalszej rozprawy nad ustawami urzędniczemi.

Przemawiali senatorowie: **Woźnicki** („Wyzwolenie“), **Siedlecki** (P. P. S.), **Bodek** (Koło Żyd.), **Siciński** (Z. L.-N.) i **Kaniowski** (P. S. L.), poczem zarządzono przerwę w posiedzeniu.

Po przerwie przemawiali senatorowie: **St. Karpiński** (Z. L.-N.), **Kalinowski** („Wyzwolenie“), **St. Nowak** (gr. Dąbskiego), **Kowalczyk** (Z. L.-N.) i **Krzyżanowski** (gr. Dąbskiego).

Na tem dyskusję wyczerpano.

Przystąpiono do ustawy emerytalnej.

Przemawiali senatorowie: **Hasbach** (Zj. Niem.) i **Woźnicki** („Wyzwolenie“), poczem głos zabrał

P. Wiceminister Skarbu **Markowski**, którego mowę w brzmieniu urzędowem podamy w najbliższym czasie.

Przemawiali jeszcze senatorowie: **Biały** (P. S. L.), **Siedlecki** i **Woźnicki**.

Na tem przerwano obrady.

Następne posiedzenie rozpoczęto się dziś przed południem.

Publikacje urzędowe.

Postanowienia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zmian oraz zatwierdzenia Statutów Spółek Akcyjnych.

354.

POSTANOWIENIE

Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia statutu Spółki Akcyjnej pod firmą: „Przemysł i Handel Leśny „Las Kresowy“ Spółka Akcyjna“, z siedzibą w Warszawie.

Na zasadzie art. 1 Ustawy z dnia 29-go kwietnia 1919 roku, o zatwierdzaniu i zmianie statutów spółek akcyjnych, zatwierdzamy dołączony do niniejszego statut Spółki Akcyjnej pod firmą: „Przemysł i Handel Leśny „Las Kresowy“, Spółka Akcyjna“ z siedzibą w Warszawie.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *W. Kucharski.*

Minister Skarbu:
(—) *H. Linde.*

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1923 roku.

STATUT

Spółki Akcyjnej pod firmą:

„PRZEMYSŁ I HANDEL LEŚNY „LAS KRESOWY“, SPÓŁKA AKCYJNA“.

Cel, nazwa i siedziba.

§ 1.

W celu nabycia, rozwoju i dalszego prowadzenia istniejącego w Warszawie przedsiębiorstwa pod firmą: „Przemysł i Handel Leśny — „Krolas“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“, oraz w celu prowadzenia handlu i przemysłu drzewnego, wszechstronnej przeróbki przemysłowej i handlu lasem, drzewem i produktami przemysłu drzewnego na